

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Ing. L. Z.**, zastoupený advokátem Mgr. Ing. Zdeňkem Stanovským, se sídlem Na Hutích 661/9, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2018, č. j. KUZL-800/2018, sp. zn. KUSP-800/2018/DOP/Mu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 4. 2020, č. j. 41 A 58/2018 - 57,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž, odboru občansko-správních agend, oddělení dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 11. 2017, č. j. MeUKM/074915/2017, sp. zn. MeUKM/031717/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“),

- se ve výroku II mění tak, že do skutkové věty výroku rozhodnutí se vkládá datum konce platnosti technické kontroly, a dále se právní věta doplňuje o § 37 písm. c) a § 38 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění účinném v době spáchání přestupku;

- se ve výroku o sankci zákazu činnosti, spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel, mění tak, že se uložená sankce snižuje na 6 měsíců;

- se ve výroku o sankci pokuty a zákazu činnosti mění tak, že odkaz na § 125c odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu se nahrazuje odkazem na § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona;

- odvolání žalobce se zamítá a rozhodnutí v I. stupni se v jeho zbytku potvrzuje.

[2] Správním orgánem I. stupně byl žalobce uznán vinným tím, že dne 23. 4. 2017 kolem 14:58 hodin na dálnici D1, mezi kilometrem 261,0 a 260,5, v katastru obce Kroměříž (souřadnice GPS: Y 538385.49, X 1153389.10), ve směru jízdy od obce Hulín na obec Kroměříž, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 130 km/hod., řídil osobní motorové vozidlo značky Audi A6 Avant, RZ X, nedovolenou rychlostí, kdy mu byla Policií ČR, dopravním inspektorátem Kroměříž naměřena rychlost jízdy 187 km/hod., při zvážení odchylky měřicího zařízení ve výši +-3%, byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 181 km/hod.; nejvyšší dovolenou rychlost tak překročil nejméně o 51 km/hod. Tímto jednáním žalobce porušil § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a tím z nedbalosti naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu.

[3] Dále byl žalobce uznán vinným tím, že dne 23. 4. 2017 kolem 14.58 hodin na dálnici D1, mezi kilometrem 261,0 a 260,5 v katastru obce Kroměříž (souřadnice GPS: Y 538385.49, X 1153389.10), ve směru jízdy od obce Hulín na obec Kroměříž, řídil osobní motorové vozidlo značky Audi A6 Avant, RZ X, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, mělo neplatnou prohlídku technické kontroly, čímž porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a z nedbalosti naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

[4] Za tyto přestupky byly žalobci podle § 125c odst. 5 písm. c) a § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu a v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, uloženy pokuta ve výši 7500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu osmi měsíců, s účinností nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

[5] Krajský soud v Brně v záhlaví uvedeným rozsudkem č. j. 41 A 58/2018 - 57 (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného zamítl.

[6] Krajský soud se neztotožnil s námitkou nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí. Podle krajského soudu žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně sice pochybil, pokud neodůvodnil, proč navržené důkazy neprovedl, rozhodl se však toto odůvodnění doplnit a stejně jako správní orgán I. stupně tyto důkazy neprovést. Toto neprovedení ve svém rozhodnutí řádně odůvodnil tak, že provedení důkazu by bylo zcela nadbytečné a nevedlo by k žádnému novému zjištění. Přitom odkázal na dokumentaci založenou ve spise. Tím podle krajského soudu dostatečně vypořádal žalobcův návrh na provedení dodatečných důkazů, tak jak jej žalobce uplatnil ve svém odvolání.

[7] Podle krajského soudu v řízení nebyla zpochybněna obsluha měřicího zařízení, která postupovala v souladu s návodem k obsluze, a nebyl zpochybněn ani závěr, že naměřená rychlost vozidla žalobce byla skutečnou rychlostí vozidla. Za této situace by bylo provedení dalších důkazů nadbytečné.

[8] Námitce, že dle ověřovacího listu byl rychloměr Ramer 10C vyroben v roce 2015 a je třeba na něj aplikovat návod k obsluze platný v době výroby rychloměru a nikoliv návod revidovaný ke dni 17. 9. 2015, krajský soud taktéž nepřisvědčil. Žalovaný správně při vyhodnocení měření pracoval s platným návodem ke dni spáchání přestupku žalobcem, kterým byl návod revidovaný ke dni 17. 9. 2015. Návod k obsluze popisuje, jak určité zařízení funguje, a pokud byla provedena revize návodu ze dne 17. 10. 2011, je nezbytné se řídit novou verzí návodu. Pokud tedy byla z návodu ze dne 17. 9. 2015 vypuštěna podmínka, aby v případě měření rychlosti předjíždějících vozidel byl rozdíl mezi měřícím a měřeným vozidlem cca 20 km/h, tak tuto podmínku nebyla policie povinna dodržet a nedopustila se tak postupu při měření, který by byl v rozporu s návodem.

[9] K námitce použití nezákonné pomůcky pro vyhodnocení měření krajský soud uvedl, že předmětná pomůcka slouží jako pomoc při sporných případech, kdy nelze spolehlivě posoudit ze snímku, zda obsluha rychloměru dodržela návod k obsluze. V případě použití postupu v této pomůcce lze s určitostí zjistit, zda obsluha dodržela správný postup měření. V případě použití postupu uvedeného v této pomůcce lze s určitostí zjistit, zda obsluha dodržela správný postup měření, tak tomu bylo i v dané věci. Ze záznamu přestupku nevyplývají žádné skutečnosti svědčící o tom, že by rychloměr nebyl použit v souladu s návodem k obsluze. Správné ustavení lze s určitostí poznat z pozice měřeného vozidla ve snímku za pomoci pozice radarového svazku (u rychloměrů, kde je přímo ve snímku zobrazována) nebo pomocí šablony - pomůcky pro vyhodnocení měření. Jiným způsobem to přesně zjistit nelze. Krajský soud proto tuto námitku ohledně nesprávně provedeného měření posoudil jako tvrzení, které není schopno samo o sobě vzbudit důvodnou pochybnost o zjištěném skutkovém stavu. Proto by také bylo zcela nadbytečné provádět v tomto směru další dokazování.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[10] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., požaduje jej zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení krajskému soudu.

[11] Stěžovatel namítá v podstatě totéž, co v žalobě proti napadenému rozhodnutí žalovaného. Podle stěžovatele byl měřicí přístroj Ramer 10C, který byl použit při měření rychlosti jízdy stěžovatele, způsobilý ke své činnosti pouze za dodržení postupu podle návodu k obsluze. Konkrétní přístroj, použitý při měření rychlosti stěžovatele, byl přitom vyroben v roce 2015, avšak není zjevné, zda za účinnosti návodu k obsluze ze dne 17. 10. 2011 (dále jen „starý návod“) nebo ze dne 17. 9. 2015 (dále jen „nový návod“). V pochybnostech se tak musí použít pro stěžovatele příznivější varianta, pokud správní orgány nepostavily najisto datum výroby rychloměru. Podle stěžovatele se pak zjevně nemůže použít návod k obsluze vyhotovený po datu výroby rychloměru, neboť pokud jsou v jednotlivých verzích návodu rozdíly, znamená to, že i mezi rychloměry, vyhotovenými za účinnosti jednotlivých návodů k obsluze, jsou rozdíly. Podle starého návodu přitom musel být rozdíl rychlosti mezi měřícím a měřeným vozidlem cca 20 km/h, což je podmínka, která byla v novém návodu vypuštěna. Rozdíl rychlosti mezi měřícím a měřeným vozidlem ve věci stěžovatele byl přitom 59 km/h, což samo o sobě způsobuje nepoužitelnost výsledku měření. Krajský soud se s argumentací stěžovatele řádně nevypořádal, když pouze uvedl, že správní orgány postupovaly správně, pokud použily návod k obsluze účinný v době měření. Ignoroval tak stěžejní argument stěžovatele, že mezi přístroji, vyrobenými za účinnosti odlišných návodů k obsluze, musí být rozdíly, proto nelze aplikovat návod k obsluze na přístroj, vyrobený za účinnosti jiného návodu k obsluze.

[12] Stěžovatel dále uvádí, že v záznamu měření nejsou některé údaje, které by dle návodu k obsluze měl snímek obsahovat (délka vozidla, délka dráhy, délka přímého úseku), což je porušení návodu k obsluze. Krajský soud se s těmito námitkami dostatečně nevypořádal, pouze obecně konstatoval, že správní orgány měly dostatečné podklady pro rozhodnutí o vině, a zpětně odkázal k vypořádání těchto námitek na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů.

[13] Stěžovatel zopakoval, že není možné argumentovat ve prospěch dodržení podmínek měření rychlosti tím, že měřicí přístroj uložil záznam o měření, neboť z návodu k obsluze vyplývá, že pokud nejsou dodrženy podmínky měření, přístroj může (nikoliv musí) vyhodnotit měření jako nesprávné a záznam neuložit. To však neznamená, že by přístroj nemohl uložit i nesprávně provedené měření.

[14] Stěžovatel dále rozporuje způsob, jakým se krajský soud a žalovaný vypořádali s jeho důkazními návrhy. Argument, že jeho důkazní návrhy by způsobovaly rozsáhlé dokazování s nejistým výsledkem, považuje za nesmyslný, neboť je přece právem účastníka řízení navrhovat takové důkazy, aby vyvolal důvodné pochybnosti správního orgánu o tom, že účastník řízení je pachatelem přestupku.

[15] Konečně stěžovatel napadá použití pomůcky k vyhodnocení správnosti měření, vyhotovené p. J. H., neboť se nejedná ani o znalecký posudek, ani o odborné vyjádření osoby, o jejíž odborné způsobilosti není ve spise žádná informace. Jedná se o soukromou listinu, a nadto tato pomůcka ani nebyla použita při ústním jednání.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[17] Kasační stížnost **není důvodná** [§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.].

[18] Nejvyšší správní soud v první řadě neshledal, že by napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný. Důvod nepřezkoumatelnosti dle stěžovatele spočíval v tom, že se krajský soud nevypořádal s námitkami stěžovatele konkrétně, ale pouze odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného. To však je z povahy věci dáno skutečností, že odvolací námitky jsou do jisté míry obdobné jako námitky odvolací. Napadený rozsudek přitom nemůže být nepřezkoumatelný z toho důvodu, že krajský soud pouze odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, s nímž se ztotožnil. Jak již Nejvyšší správní soud mnohokrát konstatoval, není v zásadě chybou, pokud krajský soud, ztotožnil-li se s hodnocením správního orgánu, na jeho odůvodnění pouze odkáže se souhlasným dovětkem. Účelem soudního přezkumu totiž není opakovat již jednou vyřčené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, č. 1350/2007 Sb. NSS).

[19] Co se týče samotného průběhu správního řízení, většina stěžejních námitek stěžovatele míří ke zpochybnění způsobu měření s odkazem na nesprávné použití návodu k obsluze rychloměru Ramer 10C s ohledem na použití špatné časové verze tohoto návodu. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na právní názor, vyjádřený v odůvodnění rozsudku ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 – 51. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: „*Ze soudního spisu krajského soudu vyplývá, že krajský soud poté, co obdržel výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu, vyžádal od žalovaného přípisem ze dne 12. 6. 2015 návod k obsluze (měřícího zařízení RAMER 10C), který mu byl bezodkladně předložen. Výzvou ze dne 15. 7. 2015 krajský soud vyžádal od výrobce předmětného zařízení vyjádření („sdělení“), zda lze na základě snímku z měření určit, zda bylo postupováno v souladu s návodem k obsluze, resp. zda by v případě nedodržení návodu k obsluze vůbec nedošlo ke změření rychlosti, a jak by se tato okolnost projevila na výstupu z měřícího zařízení. Dne 21. 7. 2015 bylo krajskému soudu doručeno vyjádření ze dne 20. 7. 2015, které vypracovalo Autorizované metrologické středisko pro silniční rychloměry AMS K 22, se sídlem Letecká 1110, 686 04 Kunovice. Vyjádření podepsal Ing. V. L., metrolog v oboru silničních rychloměrů, který v něm uvedl, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Připustil sice, že nelze obecně konstatovat, že v případě nedodržení návodu k obsluze by vůbec nedošlo ke změření rychlosti. Nedodržení návodu k obsluze by se např. mohlo projevit tím, že měřené vozidlo bude na snímku v nesprávné pozici, resp. že bude na snímku zobrazena jenom malá část vozidla. Při nesprávném způsobu jízdy měřícího vozidla může radar vyhodnotit měření jako nesprávné a neuloží záznam o přestupku (viz návod k obsluze kapitola 6.3.1.3). Tak tomu však v daném případě nebylo a radar měření vyhodnotil jako správné a vytvořil záznam měřeného vozidla. Vozidlo je na snímku umístěno v poloze odpovídající měření podle návodu k obsluze. Měření tedy proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Krajský soud následně vyžádal doplnění citovaného vyjádření (ze dne 20. 7. 2015), neboť se v něm uvádí, že při „nedodržení návodu k*

obsluze by vůbec nedošlo ke změření měřeného vozidla. Podle bodu 4.1.3. návodu však dochází k ověření výsledku měření a případně k anulaci měření.“ Krajský soud proto požádal o to, aby byl objasněn závěr ve vztahu k uvedenému ustanovení. Dne 4. 8. 2015 bylo krajskému soudu doručeno požadované doplnění ze dne 3. 8. 2015. I pod ním je podepsán Ing. V. L., metrolog v oboru silničních rychloměrů, který v něm uvedl, že kapitola 4.1.3. popisuje funkci měření a vnitřní činnost měřící jednotky radaru, toto je interní záležitost konstrukce radaru a tím, že radar provedl záznam (...), je zaručeno, že vnitřní verifikaci měřené rychlosti vyhověly a měření je tudíž správné. ***Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, konkrétně kapitola 6.3.1.3, která se vztahuje na měření za jízdy, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřícího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný. Jak vyplývá ze shora citovaného závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, bylo úkolem krajského soudu podpořit důkazy své tvrzení vztahující se k funkčnosti měřícího zařízení, což krajský soud jednoznačně splnil. Z listinných důkazů, které krajský soud obstaral, z návodu k obsluze a vyjádření podaného kvalifikovaným subjektem v oblasti metrologie silničních rychloměrů vyplývá, že návod k obsluze byl dodržen. Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k zobrazení výsledku měření na displeji radaru ani k jeho uložení, což však v daném případě nenastalo. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný. Krajský soud tedy napravil své původní pochybení a Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje.*“ (zvýrazněno Nejvyšším správním soudem).

[20] V nyní projednávané věci řeší Nejvyšší správní soud skutkově zcela obdobnou situaci, přičemž k měření rychlosti stěžovatele byl taktéž použit radar Ramer 10C. Proto není důvod, aby se Nejvyšší správní soud od svého názoru, vyjádřeného již v dřívější judikatuře, odchyloval. Nedůvodné jsou tak námitky stěžovatele, že nebyl dodržen návod k obsluze rychloměru při měření rychlosti jeho jízdy policejní hlídkou, že nebyla použita správná verze návodu a že nelze argumentovat ve prospěch správnosti měření tím, že systém rychloměru uložil záznam měření rychlosti jízdy stěžovatele. Naopak judikatura Nejvyššího správního soudu potvrzuje závěry krajského soudu, který aproboval názor žalovaného, že pokud systém rychloměru uložil záznam z měření stěžovatele, byly dodrženy podmínky pro měření podle návodu k obsluze, bez ohledu na verzi návodu, která byla pro konkrétní měření stěžovatele použita.

[21] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani se závěry stěžovatele, že se krajský soud nedostatečně vypořádal se způsobem, jakým byly odmítnuty důkazní návrhy stěžovatele v řízení před správními orgány. Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 6. 12. 2017, č. j. 2 As 322/2017 - 37, uvedl: „*K samotnému přezkumu návodu k obsluze měřícího zařízení PolCam PC2006 zdejší soud nepřistoupil. Měřící zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřící zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35). Nadto lze uvést, že by bylo proti smyslu a účelu úpravy, kdyby metrologický ústav vydával ověření s platností na 1 rok i přesto, že na služebních vozech Policie ČR jsou pneumatiky pravidelně měněny v závislosti na ročním období. Jak již bylo uvedeno výše (rozsudky ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007 - 66, ze dne 21. 9. 2015, č. j. 1 As 79/2015 - 56),*

je k prokázání viny z přestupku potřeba především ověřovací list vydaný metrologickým ústavem, osvědčení zasahujících policistů pro užívání systému PolCam PC2 006 a záznam průběhu měření na datovém nosiči. Vzhledem k tomu, že správní spis všechny tyto dokumenty obsahuje, nebylo nutné provádět další dokazování." Tento výklad pak Nejvyšší správní soud dále rozvedl v rozsudku ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017 – 40, v němž uvedl, že přijetí opačného výkladu „*by znamenalo, že při každém přezutí pneumatik by zanikla platnost ověření rychloměru a bylo by nutné vždy vydat nové ověření. Takový požadavek ze zákona dovodit nelze. V § 7 odst. 2 vyhlášky jsou explicitně uvedeny důvody, na jejichž základě platnost ověření zaniká; přezutí pneumatik vozidla, na němž je toto měřící zařízení umístěno, takovým důvodem není.*

[22] Tento závěr nakonec finálně Nejvyšší správní soud potvrdil na základě doplnění dokazování o odborná vyjádření policie a výrobce použitého rychloměru v rozsudku ze dne 6. 12. 2017, č. j. 2 As 322/2017 - 37, v němž uvedl: „*Krajský soud na základě pokynu Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 2 As 293/2016 – 56 provedl dokazování vyjádřením policie a vyjádřením výrobce rychloměru při ústním jednání konaném dne 30. 8. 2017. Policie ve svém vyjádření podrobně popsala princip fungování systému měření rychlosti AD9C z fyzikálního hlediska a dospěla k závěru, že* ‚v případě provádění měření s pomocí radarové hlavy neprobíhá srovnání rychlosti měřícího a měřeného vozidla na základě údajů o otáčkách kol'. ***Výrobce rychloměru ve svém vyjádření sdělil, že vliv pneumatik na přesnost měření rychlosti se projeví pouze při použití měřidla za jízdy, pokud ale byl při měření rychlosti dodržen návod k obsluze, nemá výměna pneumatik vliv na přesnost měření za jízdy takový, aby byla překročena nejvyšší dovolená odchylka rychloměru.*** *Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s krajským soudem, že z provedených odborných vyjádření jednoznačně vyplývá, že po výměně pneumatik není nutné provádět nové ověření rychloměru. Ověřovací list č. 228/14 ze dne 4. 11. 2014 s dobou platnosti do 3. 11. 2015, který je založen ve správním spise na č. l. 5, proto tvoří řádný podklad pro napadené rozhodnutí. Provedená vyjádření se navzájem nepopírají, nýbrž doplňují. Vyjádření policie podrobně popisuje fyzikální fungování použitého rychloměru a vyjádření výrobce, byť stručné, potvrzuje, že výměna pneumatik může mít vliv na přesnost měření za jízdy pouze v rozsahu dovolených odchylek měření.*" (zvýrazněno Nejvyšším správním soudem) Nejvyšší správní soud si je přitom vědom skutečnosti, že měření rychlosti ve věci, která byla předmětem řízení v citovaném rozsudku 2 As 322/2017 – 37, bylo měření prováděno jiným radarem, avšak jednalo se o radar stejného výrobce (společnosti RAMET, a. s.), fungující na stejném principu (využívající k měření rychlosti tzv. Dopplerova jevu, díky čemuž je rozdílová rychlost měřeného vozidla oproti jedoucímu vozidlu měřícímu počítána z rozdílu frekvence vysílaného a přijímaného signálu. Podle návodu k obsluze se ke kontrole, zda při měření nedochází k překročení maximální odchylky od skutečné rychlosti o více než 3 % při rychlosti nad 130 km/h, používá funkce RADAR PŘES TACHO (viz bod 6.3.7.7. Servis > Provozní kontroly), která měří rychlost měřícího vozidla vůči povrchu Země a takto naměřenou rychlost srovná s rychlostí udávanou tachometrem.

[23] Krajský soud v napadeném rozsudku na relevantní judikaturu odkázal, a Nejvyšší správní soud tento postup aprobuje. Správní spis obsahuje záznam měření, vč. platného ověřovacího listu použitého rychloměru. S ohledem na ověření lze zásadně presumovat způsobilost rychloměru změřit rychlost jízdy stěžovatele, přičemž s případnou odchylkou způsobenou ojetím či odlišnou hustotou pneumatik nebo jinou váhou vozidla oproti stavu v době kalibrace rychloměru se počítalo – správní orgán ji při kvalifikaci jednání odečetl ve

prospěch stěžovatele. Zároveň před každým měřením za jízdy je třeba provést kontrolu přesnosti měření typu „RADAR PŘES TACHO“ či „RADAR TACHO“. V nyní projednávané věci přitom neexistují žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by před zahájením předmětného měření nebyla kontrola policejní hlídkou provedena. I kdyby navíc provedena nebyla, za běžných okolností lze mít za to, že všechny výše uvedené faktory, které by mohly přesnost měření ovlivnit, jsou „kryty“ odchylkou měření, jež byla ve prospěch stěžovatele správními orgány uplatněna. Lze tedy akceptovat, že i v nyní projednávaném případě, kdy výsledek měření po odečtení odchylky měření ve prospěch stěžovatele je těsně nad hranicí mezi dvěma stupni skutkové podstaty přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 2. kontra bod 3. zákona o silničním provozu], byl stěžovatel postižen za jednání přísněji postihované.

[24] V řízení před správními orgány tak nebyl důvod provádět další dokazování, které mělo za úkol zpochybnit přesnost měření rychlosti stěžovatele, neboť tyto důkazy se v dané skutkové situaci nejevily být způsobilými zpochybnit měření rychlosti stěžovatele. Obecně vzato jistě nelze vyloučit specifickou souhru okolností, s ohledem na niž bude třeba správnost výsledku měření rychlosti důkladněji prověřit a detailněji se zabývat například i tím, zda ve prospěch pachatele přestupku uplatněná odchylka měření vskutku pokrývá všechny rozumně představitelné chyby či nepřesnosti v měření. Taková souhra okolností či alespoň rozumná pravděpodobnost toho, že mohla být dána, by však měla být patrná z kontextu věci či být aspoň plausibilně tvrzena, a to konkrétně. K důkladnějšímu důkaznímu ověřování tedy nestačí jen povšechně tvrdit (jako obecně představitelnou možnost), že měření mohlo být stiženo určitým obecně známým typem možné nepřesnosti.

[25] Konečně k námitce nezákonného použití pomůcky pro stanovení správnosti měření Nejvyšší správní soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí je zjevné, že argumentace pomůckou k vyhodnocení správnosti měření je čistě podpůrný argument. Primárně je podstatná skutečnost, že rychloměr Ramer 10C, opatřený platným ověřovacím listem, provedl automatizované měření rychlosti stěžovatele, následně na základně interních mechanismů vyhodnotil toto měření jako správné, a proto záznam uložil. Na záznamu z měření je přitom zcela zřetelně vidět celé vozidlo stěžovatele, a nejedná se tedy o sporný případ, který by vyvolával pochybnosti, odůvodňující provedení dalšího dokazování, tudíž ani použití pomůcky správních orgánů k vyhodnocení správnosti měření v tomto případě nebylo potřeba. Za takové situace pak není důvodná ani námitka stěžovatele, že pomůcka byla použita v jeho nepřítomnosti, a nikoliv při ústním jednání. I kdyby totiž správní orgán pomůcku nepoužil a správnost měření by jejím použitím nepodporoval, na výsledném závěru o skutkovém stavu by to ničeho nezměnilo.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2022

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu